

ROZHOVORY
SE SÉRIOVÝMI VRAHY:

NEJVĚTŠÍ ZLO SVĚTA

Christopher
Berry-Dee

 PRESS

Rozhovory se sériovými vrahy 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Christopher Berry-Dee

Rozhovory se sériovými vrahy 2 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROZHOVORY SE SÉRIOVÝMI VRAHY: NEJVĚTŠÍ ZLO SVĚTA

Vydejte se ještě hlouběji
do nejtemnějších myslí

Text copyright © Christopher Berry-Dee, 2005

Originally published in the English language in the UK by John Blake Publishing, an imprint of Bonnier Books UK Limited.

The moral rights of the Author have been asserted.

Translation: © Marek Hlaváč, 2025

Fotografie na potahu: © digicomphoto / Shutterstock.com

© RonnyKratif / Shutterstock.com

© amorehenrikson / Shutterstock.com

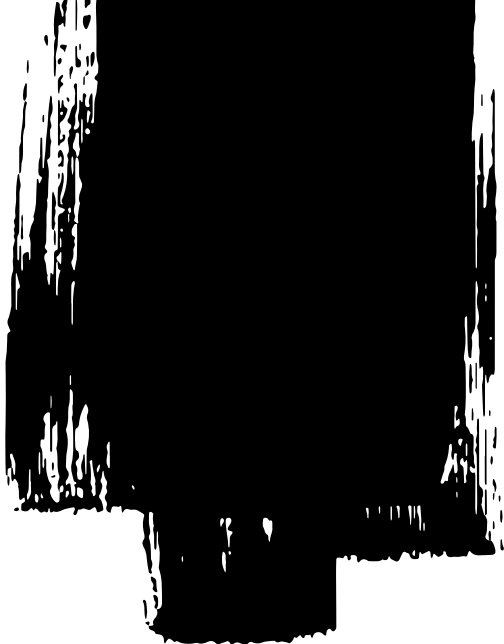
ISBN tištěné verze 978-80-264-5882-1

ISBN e-knihy 978-80-264-5897-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5898-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264 5890-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Rozhovory se sériovými vrahy: Největší zlo světa
věnuji své nejmilejší ženě Tatianě.

Obsah

Poděkování	8
Úvod	10

JOHN WAYNE

MICHAEL GACY.	13
------------------------------	-----------

Jedna – Nesplněná očekávání.	16
--------------------------------------	----

Dvě – Lovec... a zároveň kořist	34
---	----

Tři – Důkazy z masa a kostí.	50
--------------------------------------	----

Čtyři – Do sítě.	69
--------------------------	----

Pět – Soudce a kat.	84
-----------------------------	----

KENNETH

ALESSIO BIANCHI 100

Jedna – Lhář, lhář... 103

Dvě – Policie trefila jackpot 124

Tři – Pravda se ukáže. 140

Čtyři – Hraní na efekt 154

Pět – Femme fatale 168

WILLIAM

GEORGE HEIRENS 182

Jedna – Krádeže za bílého dne 185

Dva – Beze stopy 197

JOHN DAVID

GUISE CANNAN 219

Jedna – Princ na bílém koni 224

Dva – Pravdivé lži. 245

Tři – Zoufalé hledání Suzy 259

Čtyři – Sexuální apetit 271

PATRICIA

WRIGHTOVÁ 285

Jedna – Nedostatečné důkazy 289

Dva – Platit ranec 307

Poděkování

Zvláštní poděkování patří mým kolegům a přátelům: Stevu Morrisovi (spoluvydavateli a nakladateli časopisu *The New Criminologist*), Phillipu Simpsonovi, Kirstie McCallumové, Sarah Brownové, Ruth Sandsové, Simonu Bealovi (správci webu *TNC*), mým rodičům, Patrickovi a May a Martinu Balaamovi.

Velký dík patří také všem odborníkům, kteří mi pomáhali při psaní této knihy. Uvádím je společně s těmi, se kterými rozhovory probíhaly.

Za Johna Waynea Gacyho: Joseph R. Kozenczak, bývalý náčelník policie v Des Plaines, soudce Louis B. Garippo a advokát William Kunkle.

Za Kennetha Bianchiho: Frances Piccionová (Bianchiho adoptivní matka), Kenneth Bianchi, Veronica „VerLyn“ Comptonová, profesor Donald T. Lunde, MA, MD, profesor David Canter, profesor Elliot Leyton, soudce Roger Boren, policie Bellingham, oddělení vražd LAPD, kapitán Lynde Johnston, oddělení vražd policie Rochester, detektiv Richard Crotsley, oddělení vražd LAPD, agent Robert Beams z FBI, Katherine Yronwodeová, bezpečnostní agentura Whatcom, bývalý forenzní specialista bellinghamské policie Robert Knudsen,

PODĚKOVÁNÍ

zaměstnanci Washingtonského nápravného zařízení pro ženy
a Washingtonské státní věznice ve Walla Walla.

Za Williama Heirens: Nápravné zařízení Vienna ve státu Illinois,
William Heirens, Dolores Kennedyová, advokáti Thomas Epach a Betty
Finnová (sestra Suzanne Degnanové).

Za Johna Cannana: policie Avon a Somerset, vrchní inspektor Bryan
Saunders, policie Dorset, SO II Metropolitní policie¹ – vrchní inspektor
Jim Dickie a inspektor Stuart Ault, John Cannan, profesor David Canter,
paní Cannanová, Robin Odell a Sharon Majorová.

Za Patricii Wrightovou: Arletta Wrightová a Patricia Wrightová.

Konečně také děkuji všem svým zaměstnancům na
www.newcriminologist.co.uk, svému nakladateli Johnu Blakeovi
a Lucianu Randallovi, jakož i mnoha tisícům čtenářů, kterým se líbil
první díl této knihy *Rozhovory se sériovými vrahy*.

Christopher Berry-Dee,
Spoluvydavatel/nakladatel časopisu *The New Criminologist*
www.newcriminologist.co.uk
Southsea, Hampshire,
červen 2005.

1 Oddělení speciálních operací Metropolitní policie Londýn, které má na starost
podporu policie při zvláštních případech (pozn. překladatele).

Úvod

Spojené státy, které tvoří 5 procent světové populace, produkují více sériových vrahů než zbytek světa – 76 procent z celkového počtu. Evropa obsadila druhé místo se 17 procenty. V Evropě vede Anglie s 28 procenty, následuje Německo s 27 procenty.

Nejvyšší počet sériových vražd v USA je v Kalifornii, následuje New York, Texas a Illinois, zatímco nejnižší je v Maine.

Více než 90 procent sériových vrahů jsou běloši, obvykle z nižších a středních vrstev; tito muži jsou obvykle inteligentní, ale ve škole mají většinou potíže se soustředěním. Většina z nich prožila traumatické dětství, často byli psychicky, fyzicky nebo sexuálně zneužíváni. Obvykle mohli vyrůstat v nestabilních rodinách, často s kriminální, psychiatrickou a alkoholickou minulostí. V důsledku toho děti vyrůstající v takových rodinách často tráví hodně času samy a mnohé z nich se ve velmi mladém věku dopouštějí týrání zvířat.

Většina lidí, která v dětství trpěla, z toho vyrostla a stali se z nich bezúhonní a slušní lidé. Sérioví vrazi, jako byli John Cannan, Kenneth Bianchi a John Gacy, kteří trpěli v dětství, však ve svých životech opakují ty stejné chyby. Nedokážou zvládnout transformaci v dospělé,

mají problémy s přechodem do středního věku a právě v době, kdy mají pocit, že by měli dosáhnout vrcholu úspěchu, zjišťují, že to jde s nimi z kopce. Chtějí se cítit důležití, chtějí se cítit výjimeční; touží po pocitu moci, dominance a kontroly. Jenže toho prostě nemohou dosáhnout žádným počestným způsobem, a tak zabíjejí, mučí, znásilňují a masakrují, a to jim dělá dobře.

Typický sadistický sériový vrah vypadá neobvykle obvykle. Je to běloch středního věku, který má neukojitelnou touhu po moci, kontrole a nadvládě a nezabíjí pro peníze ani pro pomstu, ale protože mu to dělá dobře. Dělá to proto, že ho baví lovit kořist, chytat ji do pastí, spoutávat ji a mučit; zabíjení ho baví, protože má rád vzrušení, rozechvění a radost, kterou mu přináší to, když z těla umírající oběti vyždímá poslední výdech.

Vrazi jako John Wayne Gacy, Kenneth Bianchi a většina těch, kteří se objevili v prvním dílu této knihy *Rozhovory se sériovými vrahy*, si užívají utrpení oběti a snaží se, aby bylo pomalé a bolestivé. Dává jim to pocit nadřazenosti do stejné míry, jako to ponižuje jejich oběti.

Šedesát pět procent obětí sériových vražd tvoří ženy. V USA je ročně zaznamenáno nanejvýš 200 obětí sexuálních sériových vražd. Toto číslo je sice vysoké, ale ve srovnání s téměř 18 000 vraždami s jedinou obětí působí zanedbatelně. Problémem nejsou sériové vraždy, ale domácí násilí, vraždy na pracovišti nebo to, že dva chlapi jdou do baru, kde jeden vytáhne pistoli a zastřelí toho druhého.

Na druhou stranu je problém v tom, že sérioví vrazi hromadí velké množství mrtvých – malý počet mužů, který napáchá hodně škody. Mohou jich zabít pět, deset nebo dokonce dvacet či více. Někteří z nich jich zabili stovky, což přirozeně v každém vzbuzuje hrůzu.

Randy Kraft mnohé ze svých obětí omámil a pak jim do penisu vrazil koktejlová brčka, nebo jinam do těla kliky od dveří auta a zaživa

je stahoval z kůže. A jak se brzy dozvíme, John Wayne Gacy, Kenneth Bianchi a Angelo Buono také působili svým nešťastným obětem dlouhé a strašlivé utrpení.

Právě tento násilnický pud živí to opravdové a křehké ego sadistického sexuálního sériového vraha, který tak zoufale touží dosáhnout pocitu moci nad ostatními lidmi, a sexuální sadismus je prostředkem, jak toho dosáhnout.

JOHN WAYNE MICHAEL GACY

17. března 1942–10. května 1994

Je menší, než jsem si ho představoval. Vpadne do výslechové místnosti v okovech čistý jako slovo boží. Je cítit lacinou dezinfekcí; vězeňským zápachem až příliš podobným tomu, co cítíte v márnici. Lehce, téměř zženštile šišlá. Neforemná hlava, kulatá ramena, modrá prasečí očka, je jako dva obrácené kužely spojené dohromady. Vskutku odpudivý pohled.

S vrahy, jako je Kenneth Bianchi, nějakou trpělivost mám, protože jsou alespoň schopni komunikovat souvisle. Na tuhle rozkydlou zrůdu, stvůru, která umučila a zmasakrovala nejméně 33 mladých chlapců, však nervy nemám.

Gacy mě ze všech sériových vrahů, s nimiž jsem se setkal, svou přítomností odpuzoval nejvíce; jeho sebestředný postoj, kterým říkal „Jsi tady jen díky mně“, byl až příliš zjevný.

Jeho stisk ruky byl jako mokrá hadr. Prsty měl ženské, nehty tak pečlivě upravené jako slova v jeho deníčku, tak dobře zastřižené a vyčištěné, aby je pozorovatel mohl hltat.

Christophere, přeji vám hodně úspěchů s vaším projektem.

*BÝVALÝ VEDOUcí VYŠETŘOVATELŮ,
POZDĚJÍ NÁČELNÍK POLICIE V DES PLAINES, JOSEPH R. KOZENCZAK
(POLICISTA, KTERÝ DOPADL JOHNA WAYNEA GACYHO), AUTOROVÍ,
ČERVEN 1995*

Joe Kozenczak, bývalý vedoucí vyšetřovatelů a pozdější policejní náčelník v Des Plaines, ve své knize *A Passing Acquaintance*² píše, až z toho mrazí: „Pro náhodného pozorovatele byl Gacy oporou společnosti. Byl aktivní ve spolku Jaycees (Obchodní komora pro mládež), pro který se převlékal za klauna a bavil děti. Byl okrskovým kapitánem Demokratické strany a členem místní komise pro osvětlení. Gacy měl však odpornou zálibu: Nutil chlapce ke zvrácenosti a pak je vraždil, přičemž někdy s mrtvým tělem den nebo dva spal. Gacy byl odsouzen za vraždu 33 mladých mužů, z nichž 27 pohřbil pod svým domem.“

Věznice Menard byla otevřena v březnu 1878 a je druhou nejstarší věznicí v Illinois. Až do soboty 11. ledna 2003 se pyšnila „Zelenou mlí“, státní celou smrti. Po oné sobotě tehdejší republikánský guvernér náhle změnil názor. Když se v něm po letech, co byl svědkem poprav, ozvalo svědomí, řekl George Ryan 156 odsouzeným vězňům, že jim již trest smrti nehrozí.

„Nemohu žít se svědomím zatíženým popravenými lidmi,“ řekl Ryan. Kdyby měl John Wayne Gacy více štěstí, mohl také dostat guvernérův dárek na rozloučenou!

2 Náhodný kolemjdoucí (pozn. překladatele).

Většiny věcí, kterých si všichni vážíme, si John nevážil vůbec. John si nevážil života jiných. John si nevážil emocí jiných. John si nevážil žádných institucí. John si nevážil pocitů jiných lidí.

GREG ADAMSKI, ADVOKÁT JOHNA GACYHO 1990-94

JEDNA Nesplněná očekávání

Modrooký John Wayne Michael Gacy, který se narodil v úterý a v úterý byl také popraven, přišel na svět v nemocnici Edgewater 17. března 1942 na den svatého Patrika. Byl druhým ze tří dětí Marion a Johna Stanleyho Gacyových a jejich jediným synem. O dva roky dříve se narodila sestra Joanne a o dva roky později přišla na svět Karen.

Marion Elaine Gacyová, rozená Robinsonová, byla upřímná a společenská žena z Racine ve Wisconsinu. Byla to temperamentní dívka, která ráda tančila, zpívala a ráda si dopřála pár skleniček s přáteli. Byla také pracovitá, před svatbou se ve svých třiceti letech živila jako lékárnice. Její výchova byla řádná do morku kostí, takže se nejedná o žádnou hrubou alkoholickou poběhllici; ve skutečnosti máme před sebou skrz naskrz slušnou ženu.

Otec rodiny, John Stanley Gacy starší, se narodil v Chicagu jako syn polských přistěhovalců. Byl pravým opakem své ženy, vážný, uzavřený do sebe, zachmuřený a většinou neschopný projevit jemnější emoce, jako je štěstí nebo smutek. Přesto si ho kolegové pochvalovali jako pracovitého soustružníka, perfekcionista mezi perfekcionisty, a také si vydělal na slušné živobytí.

Doma uměl John starší dělat rukama všechno – opravy domácnosti, výzdobu, dokonce si vlastnoručně vyráběl nářadí. A také bil svou ženu, což dělal často. Byl vznětlivý a dokázal bez varování vybuchnout. U večere se vrhal na každého, kdo řekl jen slovo, které se mu nelíbilo. Také hodně pil a věřil, že šetřit rákosku znamená rozmazlovat dítě.

Vždycky jsem se o své děti staral – i teď. Spoustu věcí, které dělal můj otec, odmítám dělat, protože... já... já... nevěřím v bití dětí... Vždycky jsem ctil tu službu společnosti... a službu druhým, víte, kvůli mé náboženské výchově. Když sloužíte druhým lidem, vrátí se vám to.

JOHN WAYNE GACY, CELA SMRTI, 1993

Dalo by se říci, že John junior měl nejhorší možný začátek, protože sotva přežil těžký porod koncem pánevním. Dům Gacyových na Opal Street na chicagském skoro předměstí Norridge byl jedním ze šesti domů v ulici, ale zachoval si svůj venkovský půvab. Návštěvníci si mohli všimnout, že prérijní tráva roste všemi směry jako elektrické dráty.

Norridge byla malá komunita hrdých, stejně smýšlejících lidí, kteří se starali o své domovy a děti. Chovali hospodářská zvířata včetně slepic a koz a pečlivě se starali o své zeleninové zahrádky. Dveře se nikdy nezamykaly, drbny bedlivě nesledovaly ulice, protože se všichni věnovali svým vlastním záležitostem a očekávali, že sousedé se budou věnovat těm svým.

Téměř smrtící příchod na svět nebyl jediný problém na začátku života Johna juniora. Jednoho dne, když John Stanley pracoval na svém autě, mu chtěl jeho čtyřletý syn pomoci. Rozházел však hromadu

součástí, které měl jeho otec úhledně rozložené v určitém pořadí. Pan Gacy měl rád pořádek. V práci se od něj očekávalo, že se bude zabývat odchylkami na tisícinu palce, a tak by se podle něj mělo postupovat i doma. Jeho pedantství tedy často zasahovalo i jeho rodinu a malý John nebyl výjimkou. Za tento drobný přestupek Gacy na svého syna křičel a dal mu výprask řemenem. Ten výprask si John Wayne pamatoval až do konce života.

Přibližně ve stejnou dobu, kdy došlo k bití, vzala sousedova patnáctiletá dcera, která měla menší obtíže s učením, Johna ven do dlouhé přerývané trávy a stáhla mu kalhoty. Chlapec utekl domů a s křikem z plných plic vyprávěl svojí matce, co se stalo. Mezi oběma rodičovskými páry pak dlouhá léta panovala velká nevraživost.

John junior miloval zvířata a v šesti letech dostal voříška jménem Pal. Jednoho dne John Stanley Gacy v opilosti psa zastřelil, aby syna potrestal, a mrtvé zvíře nechal na břehu řeky, kde ho malý John našel. Chlapec ukradl v pohřebním ústavu květiny a Pala řádně pohřbil.

Děti Gacyových se v severní části města těšily katolické výchově. Učitelé považovali Johna za dobrého žáka, ale spolužáci ho neměli příliš v lásce. Měl nadváhu, byl neohrabaný a měl sklony k zasněnosti a zabeďněnosti. Ve sportu byl k ničemu a ani s rukama to moc neuměl. K tomu se přidávala skutečnost, že byl často nemocný. Matka mu řekla, že má od narození srdeční vadu, „zvětšené srdce“, které mu bránilo v některých drsnějších dětských hrách. Lékaři nemohli o této vadě najít žádné důkazy, ale brzy dostali něco, co je zaujalo.

V následujících letech byl John vystaven nelítostnému psychickému a fyzickému týrání ze strany svého surového otce. Zdálo se, že nemine den, aby se chlapec nedostal do potíží. Starší Gacy nevynechal jedinou příležitost, aby dal synovi najevo, že ho zklamal, a neustále chlapci

vyčítal sebemenší chybu. Nazýval ho „hloupým“ a „pitomým“. Tato nálepka se musela do Johnnyho psychiky zarýt jako neodbytná mantra.

Asi v pěti letech začal Johnny dostávat záchvaty, při kterých bez zjevné příčiny omdléval. Lékaři, kteří jej vyšetřili, se hned neshodli na přesné diagnóze, nicméně s doporučením opatrnosti mu předepsali velké množství silných barbiturátů spolu s antikonvulzivy, jako je fenytoin (dilantin) a fenobarbital, které se používají k léčbě záchvatových onemocnění a epileptických stavů.

Tyto léky užívané v malých dávkách mají jen málo škodlivých vedlejších účinků. John junior však byl těmito prášky napěchován, a pokud mu nebylo dobře předtím, než je začal užívat, bylo mu pod jejich vlivem zcela jistě mnohem hůř, protože dilantin vyvolává záplavu vedlejších účinků.

Nejprve se objevila hyperplazie dásní; kromě toho, že mu to bylo nepříjemné a společensky trapné, zaznamenal nekontrolovatelné zvětšení a rudnutí dásní po celých ústech. Následovala ataxie³, nystagmus (mimovolní pohyby očních bulv), nezřetelná řeč, snížená koordinace s neschopností používat jemnou motoriku nebo manipulovat s předměty a nepředvídatelné pohyby svalů. Není divu, že John trpěl nespavostí, závratěmi, chronickou nervozitou, bolestmi hlavy, nevolností, často zvracel, trpěl zácpou a zcela pochopitelně chronickými depresemi. Ke všemu mu hrozilo také velmi vysoké riziko toxické hepatitidy a poškození jater.

Johnův otec měl vlastní představu o tom, co bylo příčinou jeho záchvatů, a považoval je za simulování, kterým chtěl Johnny získat pozornost a chodit za školu. Marion Gacyová měla jiný názor. Věděla,

3 Porucha koordinace pohybů (pozn. překladatele).

že její chlapec je nemocný, a dělala, co mohla, aby ho ochránila. Jako zkušená lékárnice měla vědět, že její syn v předpubertálním věku je stále více závislý na otupujícím opojení těmito léky, které mění náladu, a měla si všimnout zástupu nežádoucích vedlejších účinků. Její hlavní starost však směřovala k neustálým třenicím mezi chlapcem a jeho otcem. Působila jako nárazník do té míry, že se John Stanley chlapci posmíval, že je „maminčin mazánek“, a říkal mu, že z něj bude „buzerant“. Když chlapce označoval jako „kluko-holku“, byl to jen další z jeho oblíbených posměšků.

Teprve když bylo Johnovi deset let, lékaři nakonec diagnostikovali jeho onemocnění jako formu motorické epilepsie. V té době už bylo poškození dokonáno, protože pět let užíval silné léky proti záchvatům.

John Wayne tvrdí, že se v devíti letech stal obětí sexuálního obtěžování ze strany rodinného přítele, stavaře, který ho vozil ve svém autě. Tyto jízdy vždy zahrnovaly lechtání a zápasení. Podobné seance vždy končily tím, tvrdil John Wayne v cele smrti, že chlapcův obličej uvízl mezi mužovými nohama. Svým způsobem věděl, že se stal obětí, ale cítil se bezmocný s tím cokoli udělat. Říct to otci nepřipadalo v úvahu.

Ačkoli přesné datum nemáme k dispozici, rodina se kolem roku 1952 přestěhovala do prostornějšího domu na adrese Mamora Street 4505 v severozápadní části Chicaga. John později vzpomínal, že jeho otec měl „tajné místo“ – velký sklep. Zde vstřebával hudbu Richarda Wagnera a hodně alkoholu. Do sklepa byl zbytku rodiny vstup zakázán, nicméně když byl opilý, Gacy starší mluvil sám se sebou dvěma různými hlasy.

Zanedlouho si mladý John našel pod verandou své vlastní tajné místo, kde mohl vidět ostatní, ale sám byl neviditelný. Stejně jako jeho

otec, který si užíval své soukromé doupě, měl teď i chlapec své vlastní, a to, co tam dělal, bylo také jeho tajemstvím. Tedy až do chvíle, kdy si do svého domečku vzal kus matčina spodního prádla a schoval ho do papírového sáčku. V pozdějších letech Gacy tazatelům vysvětloval, že spodní prádlo nepoužíval k sexuálním účelům; jak předtím řekl rodičům, jen se mu líbilo na dotek a vonělo.

Když byl John za tento přestupek odhalen, byl podroben dalšímu bití. Poté, co jeho mladší sestra Karen našla své kalhotky v jeho posteli, dostal další výprask. Po fyzickém trestu od otce mu matka trest ještě znásobila a ve snaze skoncovat s tímto znepokojivým zlozvykem ho donutila nosit do školy pod oblečením dámské kalhotky.

John Wayne Michael Gacy se tedy nejistě vpotácel do puberty a k dispozici měl jen nedostatečnou ochranu své matky před rostoucím týráním od otce. Nicméně i když měl kolem sebe štít v podobě matky, psychické bombardování ze strany Johnova otce neúprosně pokračovalo. Až do smrti Gacyho staršího nebylo úniku.

Jedenáctiletý John Gacy si ve škole vedl docela dobře. Mezi svými vrstevníky měl jen málo kamarádů, i když ho učitelé považovali za dobrého žáka. Přesto byl uzavřeným chlapcem, který se držel stranou. Chtěl, ba přímo zoufale potřeboval, splnit otcovy vysoké nároky, což se shodovalo s přáním pana Gacyho, který chtěl mít syna, jenž by sdílel jeho zájmy a dělal věci stejně jako on. Do jisté míry John některá kritéria splňoval – byl vždy upravený a uhlazený, ve svém pokoji udržoval pořádek a čistotu, ale jeho otec vyžadoval mnohem víc.

John Stanley Gacy vzal svého jedenáctiletého syna na týdenní rybářský výlet do Wisconsinu. Byla to chlapcova první skutečná šance, jak se prosadit. Bohužel celou dobu přšelo. Rybaření bylo zmařeno, takže Gacy starší odešel do stanu, kde se opíjel do němoty, trucoval

a obviňoval svého syna z nepovedeného dobrodružství. Už ho nikdy na ryby nevzal.

Ve stejném roce si John hrál u houpacího, když ho jedna ze sedaček zasáhla do hlavy. Nehoda způsobila krevní sraženinu v mozku; úraz byl zjištěn až v jeho šestnácti letech, kdy výpadky paměti ustaly poté, co mu byly předepsány léky na rozpuštění sraženiny.

Tvrdý, brutální, pracovitý a přísný perfekcionista, kterým pan Gacy byl, obdivoval své vlastnosti u ostatních, a tak se mladý John rozhodl dokázat, že umí taky tvrdě pracovat. A dalo by se říci, že po celý svůj život byl „dobrý“ John Wayne Gacy dřič, který nikdy nepolevil.

Dělal učitelům poslíčka, pomáhal „inspektorovi záškoláctví“,⁴ když telefonoval rodičům a kontroloval absenci. Ve čtrnácti letech chodil po škole na brigády, nosil noviny, pracoval jako skladník a rozvážel potraviny pro místní obchod, čímž mu tato práce vynesla první plat.

John byl pilný chlapec, který se chtěl zavděčit. Pomáhal matce malovat dům a dělat domácí práce a dbal na to, aby jeho školní úkoly byly stále na výbornou. To však v otcových očích pořád nestačilo. Nic z toho, co chlapec dělal, nebylo správně.

To je Kristus, jak ho vidím v sobě. A je kolosální, protože Kristus pro mě je kolosální; je vším pro všechny lidi.

JOHN WAYNE GACY, CELA SMRTI, 1992,

POPISUJE JEDNU ZE SVÝCH MALEB KRISTA

4 Člověk, který má na zahraničních státních školách na starosti agendu kontroly a vyšetřování záškoláctví (pozn. překladatele).

Ačkoli to není všeobecně známo, a už vůbec ne k všeobecné shodě, zdá se pravděpodobné, že Gacy začal zabíjet ve svých čtrnácti nebo patnácti letech, protože později přiznal, že v tom věku ubodal k smrti mladíka. Toto zarážející Gacyho tvrzení lze rovněž doložit spolehlivým zdrojem – není jím nikdo jiný než bývalý policejní náčelník z Des Plaines, Joe Kozenczak, který byl hlavním vyšetřovatelem 33 vražd.

V létě roku 1989 seděl Joe Kozenczak u svého stolu, když mu zavolal seržant John Sarnowski z chicagské policie. Policista si právě přečetl knihu Russe Ewinga o Gacym s názvem *Buried Dreams*⁵.

V roce 1955 byl Sarnowski detektivem u chicagské policie a v říjnu téhož roku byli navíc nalezeni brutálně zavraždění John a Anton Schuesslerovi a jejich kamarád Robert Peterson.

Ve své knize *A Passing Acquaintance* Joe píše, že „těla chlapců byla nalezena v lesní rezervaci v severozápadní části Cook County. Asi rok po vraždách byl Sarnowskému přidělen případ, který ho i nyní, po třiceti letech, stále pronásledoval.“

Když si seržant četl o mladém Johnu Gacym v Ewingově knize, náhle si uvědomil, že Gacy, Peterson a Schuesslerovi chlapci ve věku jedenáct a čtrnáct let žili nedaleko od sebe na severozápadní straně Chicaga.

Gacy bydlel na adrese 4505 North Mamora. Schuesslerovi na 6711 North Mango Avenue; Robert Peterson na 5519 Farragut Street. Gacy tedy bydlel asi kilometr a půl od domácnosti Petersonových a velmi blízko Schuesslerových. Určitou roli hraje i to, že škola, kterou Gacy v té době navštěvoval, se nacházela v Prussingu, což bylo blízko Farnsworthovy školy, kam chodil Peterson.

5 *Pohřbené sny* (pozn. překladatele).

Seržantu Sarnowskému připadalo taky zajímavé, že Gacy v mládí často navštěvoval kuželnu Monte Cristo. Shodou okolností se jednalo o stejnou bowlingovou hernu, kterou navštěvovali i výše zmínění mladíci.

John Sarnowski viděl Gacyho fotografii pořízenou krátce po jeho zatčení za sériovou vraždu a nemohl si nevšimnout velké podobnosti mezi ní a policejním portrétem chlapce, který se scházel s Robertem Petersonem, když vozil jeho sestru k očnímu lékaři. Podle seržanta vznikla kresba s pomocí očního lékaře, podle kterého chlapec [Gacy] kulhal a vypadal jako pan Brambůrek⁶.

Joe Kozenczak nejprve nevěřil vlastním uším. Že by se Gacy mohl stát sériovým vrahem už ve čtrnácti letech, mu připadlo naprosto nepředstavitelné. Stejně tak nemyslitelné by to bylo i pro americký právní systém, protože je nesmírně vzácné, aby se člověk dopustil sériové vraždy v tak mladém věku.

Seržant Sarnowski vytrval a přidával své teorii váhu tvrzením, že modus operandi použitý při vraždě tří chlapců sedí na mladého sériového vraha, který ještě nedokázal svou metodu zdokonalit.

Tím to ale neskončilo. Sarnowski dodal, že Peterson byl uškrcen; na přední straně krku byl nalezen zářez od námořnického uzlu nebo od něčeho podobného. (Gacy své oběti často zabíjel pomocí provazu pevně utáhnutého pomocí tyče, což by způsobilo obdobná zranění na krku.)

Důkazy nalezené v roce 1955 na tělech chlapců naznačovaly, že mohli být zabiti v nějaké strojírenské dílně. Sarnowski

6 Americká hračka od společnosti Hasbro, která se skládá z plastového modelu postavičky ve tvaru brambory s obličejem. U nás je hračka známá z animovaných filmů *Příběh hraček* (pozn. překladatele).

Kozenczakovi připomněl, že Gacyovi měli ve sklepe svého domu právě takovou dílnu.

Existovalo několik dalších souvislostí, z nichž některé Kozenczaka zaujaly a jiné ne. Představa, že by jeden chlapec dokázal přemoci jiné tři chlapce najednou, se zdála být velmi nepravděpodobná, přesto nebyla nemožná.

Sarnowski celou věc přednesl svým nadřízeným, kteří považovali další vyšetřování za zbytečné.

Krátce po setkání navštívili Kozenczak a Sarnowski kriminální archiv v Maybrooku. Úředník v oddělení záznamů vytáhl krabici, která měla obsahovat kompletní spisy o všech třech vraždách. Když ji oprášili, ke svému zděšení zjistili, že je prázdná. Nesmírně důležité spisy byly navždy ztraceny.

V sedmnácti letech byla Gacymu diagnostikována nespecifikovaná srdeční choroba. V průběhu života byl kvůli ní několikrát hospitalizován, ale lékaři nebyli schopni najít přesnou příčinu jeho bolesti. Přestože si John na své srdce často stěžoval, a ještě více po svém zatčení za sériovou vraždu, nikdy žádnou vážnou srdeční příhodu neprodělal a mnozí si mysleli, že jde o marnou snahu vydobýt si soucit.

Rok 1960 začal pro osmnáctiletého Johna Waynea Gacyho dobře, protože už poznal, že lidé obdivují dobrovolníky. Věděl, že důvěryhodní a respektovaní veřejní činitelé, jako jsou strážci zákona a hasiči, jsou první mezi prvními. Doma mu chyběl ze strany otce respekt, tak si jej získal alespoň ve škole díky svým dobrovolnickým aktivitám. Šéf obchodu s potravinami ho oceňoval za to, že je pracovitý a pilný mladík, a to mu pro tuto chvíli bylo dostatečnou odměnou.

John na své střední škole založil oddíl civilní obrany. Jako organizátor si udělil hodnost kapitána. Na palubní desku svého

auta dokonce připevnil blikající modré světlo a v policejní uniformě s oblibou vyjížděl k požárům nebo dopravním nehodám. Cítil se díky tomu důležitý, potřebný a respektovaný. Dávalo mu to pocit sounáležitosti, jakéhosi přijetí, které přicházelo s jeho novými povinnostmi, něco, co doma tak často a marně hledal u svého otce.

Zdalo se, že v pozdním věku se přátelskému a upřímnému Johnu Wayneovi Gacymu konečně začíná dařit a růst ve společenském žebříčku. V jedné oblasti však cítil totální selhání – u opačného pohlaví byl nepoužitelný a zoufalý.

Na Johna nebyl pěkný pohled; jeho těstovitá postava a bramborová hlava se dívkám prostě nelíbily. Při vzácných příležitostech, kdy se pokusil navázat nějaký sexuální vztah, mu prostě selhaly nervy a nic z toho nebylo. Při jedné příležitosti v autě ztratil vědomí, stejně jako už tolikrát předtím, když byl ve stresu. Dívka byla částečně svlečená a zrovna se vzájemně dotýkali, když omdlel. Dívka byla v šoku, Gacy byl ponížen, a když to řekl svému otci, Gacy starší se na svého „slabošského“ syna rozzuřil. Pan Gacy nenáviděl homosexuály a mladému Johnovi řekl, že se z něj stává buzerant. Byl to padavka a slaboch. Osmnáctiletý John se však odmítal vzdát snahy zalíbit se, a tak se vrhl do politiky.

John se pustil do politického života a začal pracovat jako dobrovolník pro kandidáta na radního ve 45. okrsku. Na tak mladého muže na sebe vzal velkou zodpovědnost, ale navzdory jeho úspěchu se mu otec vysmíval. „Celá politika je hovadina,“ kázal jeho otec, „politici jsou podvodníci a ty jsi jen patolízal, který pracuje zadarmo.“

I tak John tu práci i její dlouhou pracovní dobu miloval. Našel si nové přátele, kteří mu důvěřovali a obdivovali ho. V politice nalezl

další domov, místo, kde byl žádaný a respektovaný. Zde mohl uspět a prosadit se, proto v roce 1961 ukončil studium na střední škole. Nyní, v devatenácti letech, se propast mezi ním a jeho otcem prohloubila více než kdykoli předtím.

Každý, s kým jsem kdy měl sex, je, pokud vím, stále naživu.

JOHN GACY POLICII V DES PLAINES

Johna Waynea Gacyho bychom nikdy nemohli obvinít z lenosti. Navzdory všem jeho chybám zde máme mladého muže, kterého postoj jeho brutálního otce nutil k tvrdé dřině – ani ne tak proto, že by to pan Gacy od svého syna vyžadoval, ale proto, že se John chtěl zavděčit, jak jen to šlo.

John se nespokojil pouze s politickou prací, ale horlivě pracoval pro katolickou církev a horlivě dělal vše, oč byl požádán. Prováděl opravy, vyzvedával staré lidi a odvážel je po bohoslužbách domů, sbíral a rozvážel jim potraviny – nic pro něj nebyl problém. Ve skutečnosti trávil v kostele tolik času, že uvažoval o kněžství. Dokonce se stal členem farního bowlingového týmu farnosti svatého Jana Berchmanse a ukázal se jako nadějný hráč.

John si uvědomoval, že církev nejde vstříc potřebám některých farníků, zejména mladých. A i když je pro nás snadné očernit Johnovy dobře míněné ambice, když víme, že se měl stát jedním z nejodpornějších sériových vrahů všech dob, je pravda, že založil skupinu mladých lidí s názvem Chi Ro Club. Jako zběhlý organizátor s dychtivostí se zavděčit pořádal společenské akce, organizoval bleší trh, aby získal peníze, a naplánoval slavnostní zimní ples.

Opravdu jsem se chtěl stát knězem. Dokonce jsem šel ke zpovědi a naznačil to. Ale oni chtěli jen někoho na instalatérské a tesařské práce a tak. Jednou při zpovědi chtěl kněz probírat jenom to, jak otec nacenil stavební práce.

JOHN GACY PORUČÍKU JOE KOZENCZAKOVI

Pak se Gacyho svět zhroutil. Během jednoho ze svých štědřejších dnů prý pan Gacy starší koupil svému synovi nový Chevrolet Impala z roku 1960. Měl se stát Johnovou pýchou a radostí a on ho udržoval bez poskvrnky. Mělo to však háček. Pravda byla taková, že pan Gacy Johnovi na auto půjčil peníze a John se najednou ocitl u svého otce v dlužích. Nyní měl jeho otec nad ním ještě větší moc než kdykoli předtím.

Po jedné hádce Gacy starší odstranil víčko rozdělovače s tím, že ho vrátí, až budou nedoplatky uhrazeny. John byl nejen ponížený, ale také v sobě dusil vztek. Nemohl se dostat do práce a z práce, aby mohl plnit své úkoly pro církev nebo své další společenské povinnosti, a tak přemýšlel. Po třech dnech otci peníze vrátil a víčko dostal zpátky. Tentokrát to byla pro Johna ale poslední kapka. Řekl matce, že jde ven, aby dohustil pneumatiky, a na tři měsíce zmizel.

John junior, který dosud nedokončil nejméně čtyři střední školy a neměl žádný diplom, odjel do Las Vegas, kde si našel práci jako řidič sanitky pro Palm Mortuary and Memorial Park. Toto zaměstnání brzy opustil, když zaměstnanci zjistili, že John je příliš mladý na řízení sanitky; Johnovi bylo dvacet let a minimální zákonný věk byl jednadvacet let. Jeho šéf jej však nechtěl ztratit, a tak Johna přidělil do márnice k práci vyžadující kontakt s mrtvými těly.

Paní Gacyová nemohla spát, protože nevěděla, kde její syn je. Měla na paměti, že je John fyzicky i psychicky nemocný, a strachovala se o jeho zdraví. Johnu Gacymu staršímu to bylo úplně jedno, tedy až do chvíle, než mu do schránky přišly účty za lékařskou péči od pojišťovny.

Pan Gacy vyletěl z kůže.

Marion zavolala do nemocnice, kde se její syn léčil, a dozvěděla se, že mladý John účet splácí a že pracuje v Palm Mortuary v Las Vegas.

Na odtažitém, profesionálním způsobu, jakým pohřebáci vykonávali svou práci, bylo něco, co Johna Gacyho přitahovalo. Fascinovaly ho mrtvolý a smrt. Nehybnost mrtvol, bílých, zbavených života, s kůží napnutou jako netopýří křídla na křehkých kostech v něm probudila něco zvířecího. Dozvěděl se, jak se těla čistí, ošetřují a balzamují. A protože neměl pořádné ubytování, přespával v areálu, což mu poskytovalo přístup k mrtvým i v noci.

Sám v cizím městě, bez přátel a bez společenského života, se John Gacy stal ghúlem⁷. Když bylo v pohřebním ústavu vše zamčeno a personál odešel, přišoural se ke skříním a vytáhl zásuvku. V mihotavém nažloutlém světle se tlumeně bavil s mrtvolami, vysvětloval jim své potíže a stále se jich jemně dotýkal a zvědavě si je prohlížel. Někdy je svlékl, úhledně složil šaty a nechal je vedle rakví. Dělal to noc co noc, dokud ředitel nezačal mít podezření a nezavolal na lasvegaskou policii, aby se poradil, co má dělat, ale nikdy se nic neprokázalo a Gacy si brzy našel novou práci.

7 Démon, původně postava z arabského folklóru, přebývající na místech s větší koncentrací smrti (pozn. redaktora).

Policie v Des Plaines nakonec zjistila, že John Gacy byl nekrofil. Se svými oběťmi měl rád sexuální styk před i po jejich zabití, někdy si jejich těla nechával u sebe a spal s nimi ještě asi den po jejich smrti.

Zmožen Las Vegas, zavolal John své matce a zeptal se, jestli se může vrátit domů. Trvalo mu další tři měsíce, než našel cestu na zpáteční cestu do Chicaga.

V roce 1963 se John Wayne Gacy díky nově nabytému sebevědomí, které získal životem a prací v Las Vegas, zapsal do ročního kurzu na místní obchodní škole a přestěhoval se k tetě a strýci z matčiny strany. Když studium dokončil, našel si místo jako manažerský praktikant u velké obuvnické společnosti Nunn Bush se sídlem v Illinois. Zde se ukázalo, že je rozený obchodník oblíbený u kolegů i zákazníků. Jako nekonfliktní a pracovitý byl brzy povýšen na vedoucího oddělení společnosti v obchodním domě Robinson ve 821 E Cook Street nedaleko Springfieldu.

Pak John objevil Obchodní komoru pro mládež – Jaycees⁸. Organizace byla založena v roce 1920, aby poskytovala mladým mužům příležitosti k rozvoji osobních a vůdčích schopností prostřednictvím služeb pro druhé, a spolu s členem Charlesem Lindberghem pomohla v USA zavést leteckou poštu a získala miliony dolarů na účely, kterými byly Asociace pro svalovou dystrofii a *March of Dimes*⁹, charitativní organizace upozorňující na nebezpečí předčasných porodů v Americe.

Jaycees se vyskytují v životních osudech řady významných osobností, od bývalých prezidentů Billa Clintona a Geralda Forda, přes

8 Jaycees je zdrobňující tvar pro Junior Chamber of Commerce s iniciálami JC (pozn. překladatele).

9 Šestákový pochod (pozn. překladatele).

obchodní velikány jako je Tom Monaghan, magnát společnosti Domino Pizza, registrovanou zdravotní sestru a bývalou Miss America Kay Lani Rafko-Wilsonovou, až po hrdiny sportu jako je basketbalista Larry Bird.

V roce 1963 se do Jaycees přihlásil jednadvacetiletý John Wayne Gacy. John se v Jaycees cítil jako ryba ve vodě, byl ve svém živlu. Mimo dosah svého despotického otce rozkvetl, protože nyní byl ve společnosti stejně smýšlejících mladých lidí, jejichž hesly byly „úspěch“ a „čest“. A stejně jako předtím, když pracoval jako dobrovolník pro katolickou církev, se do organizace vrhl s takovým odhodláním, že v dubnu 1964 získal ocenění *Key Man*¹⁰, což nebyl malý úspěch vzhledem k tomu, že ve Springfieldu byl teprve tři měsíce.

John byl nyní skutečně synem štěstěny. Seznámil se s mladou ženou Marlynn Myersovou, která pracovala v obchodě Robinson, a začali spolu chodit. „Bylo to něco jako láska na první pohled,“ tvrdil Gacy později.

Pak ale objevil další elektrizující pocity. John jednou popíjel s kolegou – mladým mužem jen o několik let starším než on – a na konci večera se vrátili k němu domů na kávu. Brzy došlo k homosexuálnímu styku, při němž oba muži skončili nazí a kolega Gacymu poskytl orální sex.

Po zatčení za vraždu Gacy autorovi poněkud pokrytecky řekl: „I když se mi to zpočátku líbilo, cítil jsem se zahanbený a zneuctěný. Přelstil mě a já se cítil zneužitý.“

V září 1964 se Gacy ve svých dvaadvaceti letech s Marlynn oženil. Její otec Fred Myers byl úspěšným majitelem poboček Kentucky Fried Chicken ve Waterloo ve státě Iowa.

10 Klíčový muž (pozn. překladatele).

V roce 1966 byl Gacy jmenován prvním viceprezidentem Jaycee, nejlepším členem Jaycee v prvním roce svého působení a třetím nejlepším členem organizace v celé zemi. Jeho žena čekala první dítě, Christie. Gacyho otec se uzavřel do sebe – možná na něj synovy výjimečné úspěchy konečně udělaly dojem.

Gacyho nový tchán nebyl výběrem manžela své dcery zrovna nadšený. Nepovažoval ho za příliš dobrou partii, nicméně svou dceru miloval, a tak manželům nabídl dům a zeťovi práci manažera tří kuřecích franšíz ve Waterloo.

Na této pozici si vydělal 15 000 dolarů ročně¹¹ a procenta ze zisku. John absolvoval kurz na Kentucky Fried Chicken University, vstoupil do Waterloo Jaycees a prožíval nejlepší léta svého života.

Rok 1966 přinesl Johnu Gacymu ještě více úspěchů. Narodil se mu syn Michael. Pracoval 10–14 hodin denně a nadále se neúnavně věnoval Jaycees, organizoval akce, nabíral nové členy, koordinoval fundraising a pouštěl se do komunitních projektů. Na schůze a akce vždy přicházel s kbelíky kuřat, které rozdával v rámci dobře míněné propagace. John se také připojil k *Waterloo Merchant Patrol*, jakési pomocné jednotce složené z občanů, kteří pomáhali posílit policejní ochranu podniků. Nosil s sebou pistoli a na palubní desce svého auta měl dokonce červený maják. John se ale také rád pohyboval mezi mladými chlapci. Pokud měli blond vlasy, tím lépe.

John Gacy byl zvolen nejlepším členem Jaycees za rok 1967 a pro místní buňku dělal kaplana. V roce 1968 byl Gacy téměř ve hře o předsednictví klubu Waterloo. Měl politické konexe, mohl

11 Více než dvojnásobek průměrného ročního platu v USA té doby (pozn. překladatele).